

Nenad Ignjatović

PROTEST PROTIV SEBE

LICA

ALIMP, prvo ogorčeni mladić, a kasnije, nakon duže amnezije, postaje ponosni penzioner. U mogućnosti je da poseduje više identiteta.

DRENKA, devojka mladog Alimpa, lekarka starijeg. Na granici Hipokratove zakletve i Ahilejeve srdžbe. Pomaže mu da uravnoteži amneziju, ali i penzionerski ponos.

MATERA, iskusna prostitutka, naizgled tipičnog ponašanja. Njena seksipilnost je večno neodoljiva. Kao i pesma.

JAVOR, čovek koji piše isključivo sadašnjost društvenog života. Jedan je od retkih koji koristi olovku kako bi zaboravio svoju pokvarenu prošlost. Kontroverzne mladosti, kukavičke starosti.

PLEMIĆ, tako se preziva, ime mu je manje bitno. Plemić je bitan Javoru da bi ga iko slušao i da bi ikog mogao napiti od ranog jutra. Nazivaju ga još *Svedokom Vremena*.

LELA, perspektivna književnica. Mnogi se uzdaju u njenu kreaciju, a njoj postaje sve čamotnija umetnička uloga. Čeka se njeno epohalno delo.

BEBAC, buržujsko dete, a skoro pa uspešni fudbaler. Zaista nekad ume dati gol, ali određeni filozofi nipodaštavaju kreativnost šutiranja lopte.

DRAGON, srednjovečni iskusnik u svemu. Deo tajne službe, deo tajne dobrote koju čuva isključivo za sebe. Tvrdi da je glavni lik ove drame dok neprimetno nestaje iz nje.

DEVOJČICA: siroče koje je možda moglo biti Matera u detinjstvu.

Prva slika

GDE SU NAM DECA

Javor sa Plemićem sedi ispred kafane. Pije kafu, a Plemiću toči rakiju. Napolju je toplo, aii s vremena na vreme dune besan vetar, najavljujući oluju.

Ulazi ponosno stari Alimp.

ALIMP (*seda za sto pored i smeška se*): Evo, ja sam pokupio svoje šuške iz državne pošte, podigao svoju penziju, potpisao priznanicu.

JAVOR: Gospodine, svaka čast!

ALIMP: Seo sam da se odmorim da popijem kiselu vodu, jer sad imam dovoljno novaca da je kupim ovde u kaficu. A i muči me žgaravica, pa mi kisela voda pomogne. Posle ću kupiti mesni narezak, i to goveđi, da progutam kao vazduh koji dišem. Sve za svoje pare! Država moja meni dala.

PLEMIĆ: Sipajte još, Javore. (*pruža čašu rakije*)

JAVOR: Gospodin će te častiti.

ALIMP: Vidi ti njih, nisam čestito ni seo, a već me napadate i prosite. Gde su tebi kovanice, majstore, balavče? Klinac, a pijan pre podneva! Ja da te čašćavam i od usta da odvajam za tvoj alkoholizam. Ja, koji sam dvadeset godina u komunalnoj službi rmbačio, noćne smene, vikende... poslali me tamo kao kazneni rad da radim za minimalac...

PLEMIĆ: Zaista su Vas tako kaznili?

ALIMP: Kaznili me, jer tvrde da je poniženje, kazna i sramota sakupljati smeće. Sramota je bacati ga na sve strane. Ceo grad je postao kontejner. Uzalud sam toliko noćnih časova uložio u sređivanje grada, jer se deponija širi sve brže i smrad je nepodnošljiviji. Ali eto, sada zaslužno mogu da sedim ovde da potrošim celu penziju za pola dana kupujući sebi piće. Mogu da biram šta ću! A ti nećeš da mi daš mira u tom užitku.

PLEMIĆ: Treba mi još pola litre i to je to za ovo jutro. Sprema se oluja, potamano da legnem uz vetar i kišu i alkohol u krvi.

JAVOR: Sad će tebi čika Javor sunuti da se onesvestiš ti meni posle.

ALIMP: Što ga opijaš za svoje šuške?

JAVOR: Naša posla.

ALIMP: Čovek kad te vidi, pomislio bi da si občan i uzoran građanin, ali nešto je iza tvog nosa sumnjivo, čim ti je hobi da opijaš ovog klinca svaki dan.

JAVOR: Momak pije, jer to želi.

ALIMP: Brukaj se svojih sedih vlasi, ofarbanih. Iskorišćavaš ovog nesretnog klinca. Prijaviću te organima reda i pravde, samo da te demistifikujem u celosti.

JAVOR: Nikad sed.

ALIMP: Šta to zapisuješ, plaćeniče? *(naglo nervozan, grabi papir za drugim stolom)*

JAVOR: Beležim ovo vreme. Da ostane nekim budućim generacijama.

ALIMP: Poznat si ti meni iz mlađih dana. Znam taj lik! *(pokazuje prstom na Javorovo lice)*

JAVOR: Ne verujem, tek postajem poznat.

ALIMP: Gde si bio da beležiš kad sam bio u punoj snazi... sad si se našao da pišeš o meni kako sam stisnuo džep za čašicu rakije. Da tvoja deca na moje ime reaguju tako što će uzvikivati, to je Alimp onaj stipsa matori! Odmori, majstore. Piši posle kad se ponosan uputim u državnu apoteku, pa naručim: *(zakašlje se, zagrcne se, ulazi mladi Alimp koji nastavlja razgovor, više iz sveg glasa, stariji Alimp nestaje ispod stola)* rivotril! Bromazepam! Ksalol! Oj, apotekarski mirisi, sabratstvo mojih poroka. Dodaj mi bokal rakije da se obeznoćim pred ovim ovde civilima. Plemiću plemeniti, hajde nalij sa mnom.

PLEMIC: *(sada naglo trezan, ispravljene kičme, ipak je to dvaeset godina ranije)* Ne mogu, Alimpe, opismenjavam se. Moram da se skoncentrišem.

ALIMP: Tebi je do pisanja, a gledaj šta nam državica radi. Ovo nije republika. Ovo je narko kartel, profesore.

JAVOR: Nisam još profesor

ALIMP: Nećeš ni biti.

JAVOR: Ostala su mi još tri ispita da ih položim.

ALIMP: A je li, ko će da ti plati izlazak na ispit, hoće li ti Gradska kuća dati sitne kovanice da ih bacaš kao mekinje pred svinje. E moj nikadašnji profesore, mani se škole, vratimo se u pleme ko ljudi. Ovakav prosperitet ne vodi nikud. Pogledaj ova gradilišta neuljudna...

JAVOR: Nismo mi iz plemena potekli.

ALIMP: Ma nemoj! A što se Plemić zove Plemić ako nije iz plemena? Nije valjda da je plemenitog roda. Manite se te aristokratske nauke i ugladenosti. Dajte nam malo sirove antropologije i sociologije. Potrebno je stvarnost izuti iz cipela i nazivati je pravim imenom!

PLEMIC: Nije bitno, svi smo jednaki.

ALIMP: Jesmo kurac! Da smo jednaki, ne bih od sabajle iz zatvora u kafanu uranio.

JAVOR: Zašto zatvor, zar opet?

ALIMP: Ćuti, nemoj da te čuje neko. Nisam nikad ranije bio u zatvoru, do noćasnje potere! Prvi put sam bio u pritvoru ako te neko pita. To piši.

PLEMIC: Jesi li doručkovao živi krompir?

ALIMP: Nego šta! Večerao sam kosu jedne garavuše iz afričkog plemena. Poklonila mi je njene vlasi kad sam se vraćao u ovo republičko uređenje. Tako oni iskazuju zahvalnost putnicima. Ma, šta ja tebi pričam, ne razumeš ti ništa van ove palanke... Ja sam je pojeo! Pojeo bih sve beskrajno, muči me proždrljivost otkako sam se vratio! I njenu kosu sam mezio u hotelu sa pet zvezdica. Doručkovao sam živi krompir u samici zbog neplaćenog smeštaja u hotelu sa pet zvezdica. Tako to ide, prijavio me recepcioner, a bio je tako ljubazan, ko drug najbolji... Snalazim se, a ti piši, piši... Posolite mi rivotril u čašicu vinjaka, molim.

JAVOR: Evo odmah stiže, mladiću. Narode, deca su vam u kafani, piju, psuju, ne jebu.

Odlaze svi, stari Alimp ustaje ispod stola. Sam je.

ALIMP: Ko je reko rivotril? E, moje grešne halucinacije. Kad bih se ponovo rodio, upisao bih bogoslovsku školu, tamo bih bio miran. Nosio bih ispeglanu mantiju, vozio bih lambordžini. Sveštanička odoro, sekto mojega detinjstva. Zaboraviću da sam šuške podigao, sad ih imam dovoljno da ih trošim kao dušu što sam istrošio. Ko je reko rivotril u moje ime? (*češe se po glavi kao da želi nekog da izvuče iz nje da popriča sa tim oči u oči*).

Druga slika
DEVOJAČKI SNOVI

MATERA (*puši cigaretu, zviždi za Bebcem koji pimpa loptu*): Mašala, mašala, kako ti to lepo pimpaš.

BEBAC: Da, ja sam profesionalac, kupiće me FK Ajduk za koji mesec.

MATERA: Uh, uh, hoće li i mene da kupi 'ajduk? Aj me povedeš sa sobom. Ovde sve neki jataci, picopevci... Dojadiće mi moja profesija. To bi bila propast i velika šteta, što za mene to i za muškarčine i one fine devojke što se prave da su heteroseksualke.

BEBAC: I ti igraš fudbal? (*baca joj loptu, ona je šutne u publiku, Bebac je na ivici suza*) Ne, ne, ne! Zašto si šutnula loptu u trnje.

MATERA: Ljudi su tebi trnje, mizantropne nedosisani. Juče si se ispičio i takav ćeš da vređaš moje okruženje, moje potencijalne ljubavnike i ljubavnice. Moju decu i moje pretke i moje potomke koji sede ovde generacijama i gledaju me zaljubljeno! (*pokazuje na publiku i oseća se večno*)

BEBAC: O čemu pričaš? Nađi mi loptu, kurvo!

MATERA: Šta si ti ako sam ja kurva? Prodaješ se menadžeru, prodaješ se trenerima, ma celoj fudbalskoj upravi, kladionicama, navijačima, sistemu, svima se prodaješ! A pritom ti pameti manjka. Koliko si knjiga u životu večerao? Fudbalerčići, sportisti – plačipičke.

BEBAC: Počinje da duva vetar, nađi mi loptu, hoću da završim trening što pre. Najavili su oluju. Sutra imam bitnu utakmicu.

Matera uzima kofu vode i polije mu po nogama, Bebac plače.

BEBAC (*u suzama, vrišti*): Polila si me, sada ću se prehladiti! Neću otići zdrav na najbitniju utakmicu u svom životu.

MATERA: Aha, plači, plači, sitni vraže.

BEBAC: Gde mi je lopta, vrati mi loptu, hoću da se igram lopte. Reći ću te mom tati. Platićeš mi za ovo!

MATERA: Matera nikom ništa ne plaća!

BEBAC: Tata, tata!

Bebac odlazi vrišteći. Ulazi Dragon u sakou i odelu kao furija. Osvrće se, u prvim momentima ne primećuje Materu koja vodi monolog.

MATERA: Eh, potrošni dečake. Tebi je san da driblaš na stadionu. Imaš para, imaš preduslov da uživaš, a ti ćeš da ideš klizećim startom da ti publika aplaudira. Pa kad promašiš penal onda će

da te gađaju bakljom u glavu i da ti majku nazivaju pogrđnim imenima. Kad bolje razmislim, verovatno je ona i kriva što te nije vaspitala. Uvrede su to za nas poštene žene. Moj san će uvek ostati san. Nikada nisam mogla da se bavim onim što sam istinski želela. A takve stihove sam pisala i tako lepo sam pevala. Pevala bih i u horu i u kafani. I svi bi se kleli u moj glas. Bila bih čista duhovnost, a ne samo zgodno telo - ovo prokleta prezgodno sportsko telo što ga nosim sa sobom.

DRAGON: Ko me više? Sinak, el me ti višeš? Gde si bre mali? (*zagleda se u Materu, ispravi kragnu, nakašlje se*)

MATERA: Šta je, ti si tatica?

DRAGON: Ma malac moj je profesionalni fudbaler, trenira svaki dan po šest sati. Ja mu kažem, mani se te lopte, osamnaest ti je godina, nađi neku žensku pa nju pimpaj ha ha.

MATERA: Uh, kako sam mu zabila gol. Kroz noge!

DRAGON (*približava joj se, flertuje*): Jesi li ti to dala mojoj sinčini?

MATERA: Uh, kako bih drugačije.

DRAGON: Alal mu vera! A?

MATERA: Pobegao je vičući tatu.

DRAGON: Šta pričaš bre? Moj sin nikad ne bi pobegao. On ide čelom gde ostali ne smeju kolenom!

MATERA: Drhtala su mu kolena, jedva su ga držala da ne padne.

DRAGON: Hm. Ma matora si ti za njega. Mogli bismo ti i ja u moj lambordžini, imam klimu, imam grejanje, sedište je veliko ko francuski krevet. (*pipne je*)

MATERA: Ne mogu, imam polnu bolest.

DRAGON: Molim? Čekaj, šta si mi sinu uradila! Uništiću te!

MATERA: Zaboravila sam da mu kažem, zanela me njegova mladost.

DRAGON (*pojuri je, ona pobegne*): Sine, sine, sine!

Ulazi Bebac zadihan sa loptom.

BEBAC: Tata, tata!

DRAGON: Sine, sine, sine!

Bebac: Tata...

DRAGON: Šta se dereš bre, pizda ti materina! Gde se smučaš ti ceo dan? Juriš ženske... Šta ženske, juriš starije udate gospođe umesto da šutiraš tu loptu, u šta ja ulažem svoje pare! Ti ćeš mene da brukaš pred komšilukom!

BEBAC: Nisam, tata, tražio sam loptu, evo našao sam je. Vidi. (*pimpa loptu*)

DRAGON: Moj sinak... (*odlaze zagrljeni, a ulaze Plemić i Javor*)

Javor i Plemić vire iza zgrade. Pa ulaze na lice mesta.

JAVOR: Jesi li zapisao?

PLEMIĆ (*čita*): U predolujno predvečerje, iskusna prostitutka je pokušala da skrene tinejdžera sa pravog puta, puta sporta i zdravog života. Ali klinac nije naseo. Ostao je dostojanstven svojoj najvećoj ljubavi, a to je lopta kojom će da se ponosi čitava nacija..

JAVOR: Šta pričaš, književniče? Jesam li te učio moralisanju ili pisanju događaja onakvih kakvi su se desili!

PLEMIĆ: A šta sam pogrešio?

JAVOR: Naivan si. Piši ovako: Perverzna razvratnica učini srednjoškolca pravim čovekom. Obljubi ga i dade mu polet da i sutra zabije gol na najvažnijoj utakmici. Dodaj slobodno i bezobrazne reči.

PLEMIĆ: Kakve bezobrazne reči?

JAVOR: Dupe, sise, jebanje, šta ja znam, malo li je bezobrazluka u rečniku.

PLEMIĆ: Gospodine pišče, to se nije desilo... Rekao si mi, Javore, da ne smemo da nadograđujemo detalje. Nije bilo seksa.

JAVOR: Mali, ko će da čita priče bez seksa i nekog podsticaja u životu. Tek tad ćemo zaboraviti naše pismo. Bebac treba da napreduje i da postane uspešan, krajnji cilj je najbitniji, a putevi kako se dolaze do njega moraju se malo mitologizovati. Posebno što je on možda i najveći sportista kojeg si ikad video. I hajde ti meni dokaži da nije bilo seksualnih okršaja. Kažem, bilo je samo nisi video.

PLEMIĆ: Znači njemu treba da podvlađujem, jer je sportista i jer mu je tata bogataš. Javore, ja ne pristajem na ovakve uslove rada. Ti piši svoje naslove, ja ću svoje, pa ćemo da vidimo kakva će čitanost biti.

(ulazi Lela)

LELA: Čujem da se čitanost pominje. A gledanost? Izvolite dve karte za premijeru moje predstave. Besplatno ih delim svim prolaznicima koji su zainteresovani. Umetnost se mora vraćati direktnom komunikacijom sa običnim svetom. Ukratko ću vam dati sinopsis: sve se dešava u takozvanoj "Ulici šintera". U njoj žive ukopnici u osrednjim kutijama za šporete, veš mašine. Života, kao glavni lik, je talentovani slikar, ali nemajući finansijskih sredstava da za slikarski alat, neretko kao pribor upotrebljava svoje nokte, zube, oči. Neću vam više odavati, moraćete da dođete da pogledate ili pročitate.

JAVOR: Koliko Vam je trebalo da napišete ovu dramu?

LELA: Cela noć i pola jutra. To mi se nikad ranije nije desilo.

JAVOR: Ne želim da gledam. Ako je neko napisao dramu za jednu noć, ta drama nema nikakvog smisla, samo besmislene reči, škrabotine.

LELA: Čitala sam i učila sam deset godina i onda izbacila iz sebe sve na papir. Nije to jedna noć, to je pola života takoreći. Šta vi pišete?

PLEMIĆ: Ma ništa, nešto smo pričali... (*Lela uzima papir i čita*)

LELA: Novinari... paparaci tačnije. Jurite nebitne klince što šutiraju loptu i dobijaju ogroman novac zbog toga. Zato je moje pozorište poluprazno, zaglupljujete narod. I vi ćete meni da pričate o modernoj drami. Vraćajte mi moje karte. Ne dam!

PLEMIĆ: Elitistkinjo!

Javor karte cepa i odlazi. Plemić joj ne da svoju.

JAVOR: Evo ti karta na sedamnaest delova, za sedamnaest sitnih duša da ti se napuni pozorište kao pola zapadne fudbalske tribine! Ha ha ha!

LELA: Vрати, kad kažem!

PLEMIĆ: Nisam ja paparaco, mene gospodin Javor uči kako da beležim svakodnevicu svih ljudi koje vidim i da to objavljujemo u štampanim izdanjima, da kasnije ostanu reči u amanet budućim generacijama. Ne mora samo da se piše o poznatim ličnostima, već i o običnom čoveku. Oko ovog izveštaja smo se već sporečkali, tako da razumem tvoj gnev. Možda se iz ovog izrodi neko umetničko delo, jer nije nužno da umetnička dela nastaju isključivo ako se oslanjaju na svetski poznatu književnost ili istorijske činjenice. Narod to ne razume.

LELA: Pitanje je ko stvara tu istoriju. Sigurna sam da čika Javor neće nijednu ružnu reč napisati o svojim aktivnostima. Kao ni ti.

PLEMIĆ: Ja se trudim da, dok pišem, učitavam svoj stav o dešavanjima. Trudim se da ne budem reporter, nego pisac. A sa druge strane, Javor može da piše o meni. Ja o njemu i sve će se znati na kraju.

LELA: Hm, simbolika drveta javor se vezuje za kult mrtvih u slovenskoj mitologiji. Zašto ne piše o prošlosti, a ne o sadašnjosti. Ovako mi izgleda samo kao paparaco i tu nemamo šta da pričamo. Pogledaj ove nebuloze na papiru. Upropastio je svoje ime. A ti?

PLEMIĆ: Ne bih rekao da veruješ u simboliku i paganštinu. Meni je ime ime, a drugo je drvo. Ja sam njegov učenik iako se ne slažemo najbolje. Javor dodaje događaje koji se nisu desili. Pokušaću da mu pružim otpor u tome.

LELA: Od javora se prave i gusle. Trebalo bi da piše deseterac o našim slavnim junacima. On se našao da priča o sadašnjosti. Čovek je izdao sebe!

PLEMIĆ: Nije birao svoje ime.

LELA: Nije, ali neki red mora da se zna... Nisam ni ja birala gde ću se roditi, ali eto rodila sam se u umetničkoj i uglednoj porodici. Svi moji preci su bili diplomate, pisci, glumci, muzičari. Izdala bih njih da sam se odrekla kulturno - umetničkog rada, posebno ukoliko bih učestvovala u nekoj novinarskoj mašineriji. Ili, zamisli da sam neškolovana kasirka. Mada, javljao se i takav bunt u meni.

PLEMIĆ: Bila bi podjednako seksipilna da si kasirka, možda i više nego što si sad.

LELA: Ju, sram te bilo. Gubi se odavde i vraćaj mi kartu! Šovinisto novinarski. Hej!

PLEMIĆ: Hteo sam da udelim kompliment... U redu je. Izvinjavam se. Doći ću da pogledam predstavu, da proverim da li zaista vredi tvoja priča ili je ipak nepotizam po sredi. Lako je da imaš svoju predstavu ako su ti roditelji živeli u tom istom pozorištu. Doći ću na premijeru! Dlanove ću štedeti da znaš!

LELA (*sama*): Kao da sam mogla da biram gde ću se roditi. Svesna sam da imam vrednosti za trenutne standarde... možda nisam večna... možda niko ne bude pročitao jednu reč koju sam napisala kada prođem ovim poljem... I istina je da te standarde postavljaju oni koji su najbolji prijatelji mojih roditelja.. ali ja imam vrednosti, ne zato što mi laskaju prijatelji mojih roditelja i obožavaoci mojih pradeki i prabaki. Najrađe bih se oslobodila svih tih podvlađivanja, ušuškanosti i predodređenosti i krenula ispočetka kako bih što objektivnije videla da li sam dobra spisateljica i umetnica. Imam neraskidive, čvrste okove na rukama kojim pišem. Najrađe bih izašla gola na ulicu i pila do jutra sa probisvetima i spavala na zelenoj livadi. Sad je kasno da se oduprem zacrtanim šablonima. Možda ipak sudbina postoji. Joj, valjda će mi premijera uspešno proći...

Treća slika

OTIĆI U SVET

Alimp i Drenka u sobi. Alimp leži i puši cigaretu, Drenka dramatično ustaje i šeta po sobi.

ALIMP: Nisu me hapsili, privodili su me. Narod je iza mene, ima nas gomila.

DRENKA: Da, kad te uhapsu doživotno, pričaće varoške besede manje od tih 48 sati pritvora i zaboraviće te. Svet nastavlja da funkcioniše isto. Ti truneš u samici i imaš iluziju da će neko da te brani i da te niko nije zaboravio.

ALIMP: Ti me nećeš zaboraviti, Drenka.

Na radiju se čuje kako su uhapšeni pripadnici grupe Narodski pripovedači.

RADIO: Poštovani slušaoci, nakon opsežne istrage tajnih službi naše zemlje, u akciji *Britka Britva* uhapšena su četiri pripadnika novonastale terorističke grupe *Narodski pripovedači*. Oni su svojim javnim nastupima i video materijalima izazivali paniku u društvu i širili dezinformacije o političkim liderima. Ovakvim pokušajima državnog udara mora se u korenu stati na put, saopštava ministarstvo policije.

ALIMP: Čuj, čuj, pohapsiše ljude koji izvode performanse o turskoj vladavini, toliko stotina godina nakon Turaka.

DRENKA: Eto, to su tvoji saborci.

ALIMP: Nisam sa njima. Ali cenim njihov trud i akciju. Ja bih taj humor dodatno posuo origanom i biberom u zrnju.

DRENKA: Gostovao si im nekoliko puta zajedno sa njima na festivalu *Dajemo slobodu*. Bila sam prisutna. Daćeš im i ti slobodu, ako nastaviš da ne brineš o sebi.

ALIMP: Kako da im dam ako su je sami oteli! *Narodski pripovedači* su popularni među običnim ljudima iz manjih mesta koji su u strahu da ih izvlače iz zatvora. Njihova publika je sterilna da se upusti u direktnu akciju. Ali verujem da će se i u njima skupiti bes i smelost. Hajdemo u grad, jesi li spremna?

DRENKA: Neću u grad, policijski čas će uskoro.

ALIMP: Ne postoji policijski čas. To je izmišljotina samo u medijima, kako narod ne bi smeo da proviri kroz prozor.

DRENKA: Prosta stvar. Ti ih ne podržavaš, kao ni ja. Mi posle deset uveče ne smemo napolje, u protivnom ćemo završiti u ćuzi. I šta ćemo onda? Da se dopisujemo pismima iz različitih ćelija do kraja života? Ja ne želim takav život.

ALIMP: Smemo napolje! Smelost je odlika nas koji smo svesni robovskog sistema. A i možemo napolje, zvanično! Evo, ja sam falsifikovao navodne ausfajse koji su potrebni za napolje, za tebe i mene, navodno ih podržavamo. Pogledaj, ko pravi izgledaju! Pokažemo ovo i oni odu, zahvale se, tigrovi im ruke razvlačili! Ko god može da izigra ovaj pokvareni sistem, taj treba da ga izigra!

DRENKA: Taj ausfajs je ništa, jer ćeš ti opet da se napiješ i penješ po stolovima i da besediš antirežimske pesme.

ALIMP: Neću dok sam s tobom, evo obećavam. Hajdemo.

DRENKA: Hajde da vidim koliko ti je reč čvrsta.

ALIMP: Čvrsta kao zemlja!

Odlaze na trg ispred kafane. Tamo su Matera, Javor i Dragon.

JAVOR: Oho, ho, evo nama našeg glumca i naše doktorke. Hajde sa nama da zapevamo nešto zajedno.

DRAGON (*Javoru*): Mani se ovog umetnika. Ženska može da nam se pridruži. On neka šeta.

MATERA: Dođite kod nas, dragi ljubavnici. Alimpe, slušala sam tvoju monodramu i fantastična je. Govorio si o mnogim fenomenima o kojima sam čitav život razmišljala i mislila da sam jedina. O tome zašto magarac izgleda tužno, a ljudima simbolizuje samo glupost. I onda demokrate u Americi uzmu magarca kao simbol stranke. Nepravda za tužno magare! Magare neće plakati večno!

DRENKA: A ti odlaziš često u pozorište?

MATERA: Vrlo rado ako stignem pre posla.

DRENKA: A šta radite?

MATERA: Kurvam se... (*Drenka se zagrcne i zasmije*). To mi je zvanična struka što bi se reklo. Zato i smem noću da bdim dokle hoću dok je narod zatvoren po kućama. Malo pravednosti i za nas marginalce.

DRENKA: Žao mi je ako te to sputava da gledaš umetničke performanse.

MATERA: Nađem slobodnog vremena, žrtvujem zaradu poneko večer, platim pozorišnu kartu. I Alimp mi je jedan od ubedljivijih pripovedača. Ti si srećna devojka.

DRAGON (*nasrtno dobacuje*): A jesi videla kako ja glumim? Dođi da ti pokažem malena... (*ona ga odgurne, on se pijano smeje*).

MATERA: Volela bih ja svoj posao, ali kad mi dođu ovakvi idioti onda mi se sve smuču. Ljudi su imanentno budale i svaka teorijska rasprava mora poći od te proste definicije. Društvo se iščuđava kada pojedinac načini neku nebulozu, ali to je fundamentalno u čoveku. Zato tako brzo sve i zaboravljamo.

DRENKA: Ne dolaze samo tebi takvi ljudi, draga gospođo.

MATERA: Bitno je da i doktorica i ja pomažemo ljudima. A kad će nama neko da pomogne, to ni sam Bog ne ume da proceni.

JAVOR (*za drugim stolom*): Gde li je onaj mali Plemić, prođe čitav dan, a nisam ga nijednom napio. Počinje da me zabrinjava njegovo ponašanje.

Dragon i Javor odlaze sa strane i razgovaraju u poverenju.

DRAGON: Je li on potpisao?

JAVOR: Nije još, ali hoće... U mojim je rukama.

DRAGON: Slušaj, ako si ga naučio da piše, narod će ga smatrati za pametnog. A i lepuškast je. Samim tim, može da pogura još potpisa za sistem vladanja trinaestorice, za drugačije zakone te manjine u odnosu na većinu. Inače, nešto sam saznao što bi nas se moglo ticati... čuo sam da je Alimp protivnik sistema, pojavljuje se javno na nekim pesničenjima, šta li je to. Pesnicama hoće na vlast? Mnogo se prsi pred ljudima. Je li opasan?

JAVOR: Ma on je zanesenjak, nije opasan.

DRAGON: Možda on nije, ali njegove ideje mogu biti ako mu dopustimo da propoveda. Bilo bi najpametnije da pridobijemo njegovu devojkicu. Onda će Alimp sam sebe da sputa u idejama. Voli je.

JAVOR: Možda neće biti potrebno, ona odlazi u Kanadu na doktorske studije.

DRAGON: Odlično. Sredićemo i da on ode... U Kanadu ha ha. (*ironičan je*)

Ulazi Plemić.

JAVOR: Je li ti mali, gde si ceo dan? Zovem te, ne javljaš se. Hajde da piješ.

PLEMIĆ: Javore, od danas neću uzeti kap alkohola ni iz tvoje ni iz svoje ruke. Budim se umrtvljen, probada me sve u telu, ko da imam neku hitru zver što skače sa organa na organ. Rekao sam ti da neću pristati na lažno izveštavanje, sada ti kažem da neću pristati na lažni život koji provodim pijan svakog dana.

JAVOR: Iju, hoćeš da kažeš da ja tebe uništavam?

PLEMIĆ: Drugi izraz ne postoji.

DRAGON: Žurim, nemam mnogo vremena, ali moram da se umešam u vaš dijalog. Biću kratak. Dobićeš novac ako nastaviš da piješ i ako potpišeš državni tajnik. Mislim, ne moraš baš svaki dan piti, 'ajde.. Naćićeš još deset punoletnih građana da potpišu i srećan si čovek. Naučiš ih da se potpišu ili falsifikuješ sličnim krasnopisom. Ako zucneš o tome ili odbiješ, znaš šta ti sledi.

PLEMIĆ: Ako dobijem pare i nastavim da pijem, izgubiću jetru. Ako izgubim jetru, izgubiću glavu i razum. Ako izgubim razum izgubiću čast i ponos.

DRAGON: Pa ti brate probaj trezan to da radiš! Videćeš da je još teže. Moraćeš da potpišeš inače ćeš završiti kao i svaki drugi alkoholičar. Naći će te kontejneru, u sopstvenom smradu. Ne ostaju lepe priče o ljudima koji dignu ruku na sebe. Niko te neće žaliti ni na sekundu. Reći će da si otpad društva i da je tvoje okončanje pravedno.

PLEMIĆ: A na druge treba da dižem ruku ceo život kao i ti?

DRAGON: Imaš dva dana da odlučiš. Idem da gledam utakmicu svog sina.

JAVOR: Hajde da popiješ koju. Znaš da mislim šta je najbolje za tebe. Ne znaš ti Dragona, on je vrlo ozbiljan i profesionalan u svojim namerama.

PLEMIĆ: On je bolestan čovek.

Sedaju za sto, Javor sipa rakiju Plemiću.

DRENKA: Ubeđujem Alimpa da pođemo u Kanadu zajedno. Snašao bi se za posao. Moji planovi su da ostanem tamo nakon doktorata. Ovde nema budućnosti. Ne znam kako ćemo se vidati.

MATERA: To je svakako dobra ponuda. Ali uskratićeš nam njegovu pojavu ovde. Mada, postaje previše opasno i pričati javno. Znam sve iz prve, druge ruke.

ALIMP: Otići ćemo u Kanadu, ali na zimovanje. Ovde ćemo se izboriti prvo za normalan život. Ne smemo ostaviti sve korumpiranim kriminalcima. Ni Kanada neće imati dovoljno mesta za sve nas.

MATERA: Možemo i mi da budemo kriminalci ako želite da opljačkamo Dragona.

ALIMP: Imaš dobru ideju? To je duh!

DRENKA: Alimpe! Neću to dozvoliti. Bio si u zatvoru već četiri puta, još ti samo pljačka glavnog šerifa fali.

ALIMP: Uvek je to bio pritvor, a ne zatvor.

MATERA: Moraće to da se desi kad tad.

ALIMP: On pljačka i otima od naroda. Koliko god da bismo ukrali od njega bilo bi malo. Zaslužio je da ostane go i bos u onoj samici u kojoj sam jednom konačio.

DRENKA: Naljutiću se!

ALIMP: Znaš da su nas u školi učili da nije lepo ukrasti. Ali takođe si svesna da to ne bi bila krađa. Hoćemo li malo akcije, Drenka?

MATERA: I moral je za preispitivanje, ne može egzistirati sam od sebe. Vidim po vašim licima da se dugo niste zabavili u noćnom provodu.

DRENKA: Jesam kukavica i bila bih srećna ako bi to neko drugi uradio. Veličala bih ga. Ne smem da budem glavni akter, nikada nisam smela. Ja sam posmatrač i dalje od te tačke se zaledim..

MATERA: Možda će i nas veličati ako saznaju. Iako verujem da je teško da saznaju. Znam tajne štekove, sve sam nacrtala. Pogledaj. *(pokazuje skice)*

DRENKA: Ukradimo mu potpise koje skuplja i to će ga dotući više nego novčanik. Nabaviće drugi novčanik, a potpise će morati ispočetka. Spokojni prsti ne pišu.

MATERA: Tačno! Polovina njih je potpisala pred pogubljenje. Prevareni su. Neće moći tako lako da ih vrati iz mrtvih! Dosta su ovde mrtvacima donosili odluke. I to bez saglasnosti, nisu nam ostavili u amanet njihov falisfikovan glas. Mrtvi bi se prvi pobunili!

ALIMP: Tako je. Živi su uglavnom pizde! Moramo promeniti nešto. Spalimo ih!

Odlaze svo troje. Plemić je umoran i zagledan u njih. Javor vadi prislušivač ispod njihovog stola i vidno je uznemiren.

PLEMIĆ: Da opet lažem gospodine Javore?

JAVOR: Molim? Oni pripremaju državni udar! Jesam li dobro shvatio? Čoveče, moramo ih nekako preduhitriti i javiti Dragonu. Može se desiti katastrofa!

PLEMIĆ: Dve zaverenice i jedan zaverenik upućuju se u stranački štab da spale do temelja potpise kojima se odobrava tiranija!

JAVOR: Prekini, stani! Ako to napišeš, potpisao si smrtnu presudu za obojicu! Dragon će da sazna da smo mi unapred znali da će se to desiti. Moramo to sprečiti! U suprotnom će nas optužiti za nesposobnost i završili smo.

PLEMIĆ: Oni beže u vreme koje je ispred nas. Ne možemo ih sprečiti. A meni je smrtna presuda i ovo što mi radite vas dvojica. Napravili ste roba od mene. Želite da napravite robove i od ostatka društva. Robovlasnici!

JAVOR: Nemamo sad vremena za diskusiju. Briši to sve, sačekaćemo epilog situacije. Smislićemo tekst o onoj maloju umetnici kako okuplja sumnjivo društvo u svojoj instituciji koja bi trebala biti javna. Moramo o njoj smisliti tekst, jer ne možemo biti na dva mesta istovremeno. Razumeš? Oprostiće nam Dragon. Biće čupavo!

PLEMIĆ: Hajde ti napiši, da ja malo odremam. Željan sam treznog sna i šoljice mleka.

JAVOR: Pisaću nego šta! Tu sam da ti pomognem, dragi moj Plemiću!

Četvrta slika

SPREMAN ZA UTAKMICU POSLE UTAKMICE

Dragon vidno uznemiren šeta oko malog fudbalskog gola i s vremena na vreme šutne loptu, ali uvek promaši, iako je blizina manja od njegove visine. Bebac sedi sa zavojom na nozi. Javor dolazi kasnije.

DRAGON: Pogodiću u rašlje ovog gola, svima ću vam nanu naninu! Jesi li svestan šta si uradio, klipane? Huligani su ispred naše kuće! Čitav život ulažem u tebe i ti u poslednjem minutu promašiš čitav gol sa jedanaest metara, iako je dogovoreno sa golmanom da te pusti! Ali ti si zapeo kao volina! Je l' toliko teško pogoditi gol koji je širok sedam metara. (*šutira loptu u gol i promaši*) Zašto sam podmićivao sudije, protivničke igrače, ako ti ne možeš prazan gol da pogodiš! (*ponovo šutira i ponovo promaši*). Da li si svestan šta si uradio?

BEBAC: Bio je klizav teren, okliznuo sam se. Hteo sam da šutnem felš kao Filippo Inzagija!

DRAGON: Ma jebem ti ja Inzagija! Još ćeš da me zajebavaš, amateru mali! Sudija ponovi penal jednom, jer je golman izašao pre zvižduka sa gol linije, što je bila istina, priznaću. To nije namešteno. Ti promašiš gol drugi put, sudija ponovi još jednom penal, ti opet promašiš. Treći put bi i idiot pogodio (*šutira na gol, ponovo promaši*).

BEBAC: Ali tata, navijači su bacili baklju i pogodili me u nogu, povređen sam. Ne mogu više da trčim, a kamoli da šutnem loptu. Zašto sam ja morao šutirati taj penal?

DRAGON: Morao si zbog kladionice! Na tebe je bila kvota najveća! I tu sam izgubio novac ako te interesuje... ne možeš da realizuješ jednu običnu nameštaljku...

BEBAC: Ja nisam bio u stanju da je šutnem kako treba.

DRAGON: I bolje da je ne šutiraš kad imaš dve leve noge. Eh, da imaš bar dve leve, pogodio bi prazan gol. Dupetom bi pogodio! (*pokušava zadnjicom da gurne loptu u gol, ali padne preko lopte*). Joj, mali, izuču te iz kopački! Vidiš li šta mi radiš!

BEBAC: Tata, tata! Nemoj i ti da se povrediš. Fudbal je jako nestabilan sport. Ja sam se povredio, ko zna kada ću moći da nastavim da treniram.

DRAGON: Nestabilan je kad sam te nestabilnog rodio! Sad moram da ucenjujem huligane da nam ne zapale kuću. Ovo je ozbiljna situacija!

BEBAC: Neće, navijači su naš dvanaesti igrač, oni mene vole. Svaku utakmicu su mi skandirali, sada su samo iznervirani. Ali ja sam se povredio, pa sam zato promašio. Znam oni da ću se odužiti i ostaviti srce i znoj na terenu.

DRAGON: Skandirali su ti jer sam ih plaćao da ti skandiraju kako bih napravio od tebe zvezdu. Sad možeš da se pozdraviš sa fudbalom. Zahvali se Bogu što ti nisu slomili obe noge. Tačnije, meni da se zahvališ. Ja sam tvoj Bog! Nećeš ti meni više juriti sa treninga na trening, Bolje da sam ti kupio mikrofona da pevaš i da puniš stadione.

BEBAC: Ali tata, ja ne znam da pevam, ja znam da pikam fudbal.

DRAGON: Ma pevao bi kad bih ja naredio da pevaš. Jeftinije bi me izašlo da podmitim muzičke producente nego ovu fudbalsku mafiju. Samo nešto muljaju, nameštaju utakmice, prodaju igrače za velike sume, sramota jedna.

BEBAC: Ali tata, ti si menadžer i biznismen Ti si rekao da plaćaš nameštanje utakmica kako bismo imali para da kupimo kuću na Pefkohoriju.

DRAGON: Šta si ti, filozof ili fudbaler?

BEBAC: Fudbaler, i to najbolji u gradu, to svi kažu.

DRAGON: S jednom nogom da sam te napravio bio bi korisniji. Samo mi praviš skandale. Jebo te Inzagi!

Zove ministra Filipa preko telefona.

DRAGON: Ej, dobri moj Filipo Pipo... dobri moj Filipe, družo stari. Neću ništa da ti pričam, sve znaš. Zato ću biti kratak. Ovo je bolna tema po moju porodicu i moju karijeru povrh svega. Daću ti sto hiljada evra da skloniš huligane ispred moje kuće i da središ tabloide. Ne smeju pisati o mom sinu da je tragičar. Poslaće ti Javor tačne reči koje ćeš da plasiraš u medije. Bebac mora ispasti heroj, jer se sa povređenom nogom usudio da šutne loptu. Nahvataćeš nekoliko navijača

maloumnika... navijača maloletnika koji su krivi za epilog, jer su bacali baklje na igrače i povredili mog malog. I njih razvlači po medijima... Malo? Nemoj da me zajebavaš Inzagi! Filipe... Evo ti sto pedeset hiljada i ni hiljadu više! To do kraja dana mora da se reši!

Zove Javora.

DRAGON: Čuo si šta se desilo. Odmah da si napisao izveštaj sa utakmice, onako kako ti znaš. I Plemić će morati večeras da potpiše. I da si se odmah stvorio ovde. (*spušta slušalicu*) Neće mene niko da zajebava!

BEBAC: Tata, ti misliš da ja nisam dobar fudbaler. (*ustaje*)

DRAGON: Da si dobar fudbaler, ne bi poromašio penal. Šest metara u vis je lopta otišla, crkvu bi celu promašio. Nema više fudbala. Dosta je bilo. Sa mnom ćeš biznis, to mogu da te naučim najbolje.

Bebac odlazi polako šetajući kao da mu je noga tek novorođena. Ulazi Javor.

DRAGON: Vidi ga mali balavac. Marš kući! (*Javoru*) Došao si. Jesi li napisao?

JAVOR: Jesam, Sve je na mestu. (*čita*) Najtalentovaniji fudbaler u celom...

DRAGON: Prekini! Nisam ti rekao da čitaš. Ježim se kad slušam te gluposti. Možda sam zapravo ja veoma dobar čovek i osećam malo grižu savesti zbog svega ovoga. Moraću da se smirim.

JAVOR: Nisu dobre vesti Dragone. Priča se po kraju da je neko upao u štab i ukrao potpise.

DRAGON: Molim? Ukrali? Zašto mi niko nije javio?

JAVOR: Ja mislim da nemaju hrabrosti. Ja sam se usudio...

DRAGON: Hoćeš da kažeš da si hrabar? Da li je to istina? (*mahnito uzima mobilni telefon*) Vidi, stigla mi poruka od Inzagija, kaže da su pronađeni zapaljani potpisi! Ko je to smeo da uradi, Javore? Pevaj!

JAVOR: Ko je Inzagi?

DRAGON: Ma!

JAVOR: Ne znam. Ne znam, neki su pominjali da su možda navijači kako bi se osvetili.

DRAGON: Javore, da li mutiš nešto? Kakvi huligani, oni rade ono što im Filipo zapovedi! A ja sam taj koji plaća ministre! Šta znaš o tome? Pevaj!

JAVOR: Ne znam ništa prstiju mi.

DRAGON: Sad ću ti lepo odseći te lepe gospodske prstiće, pa se možda setiš.

JAVOR: Nemoj Dragone, molim te. (*Dragon vadi skalpel i grabi njegove ruke*) Nemoj, mogu pronaći ko je... Jednu devojkicu sam video sa hrpom papira. Piše drame, književnica. Možda je nosila baš ono što nama treba!

DRAGON: Imaš pet minuta da je dovedeš ovde! I Plemića! On mi je sumnjiv.

Peta slika

BORBA ZA CENZURU

Javor dovodi Lelu. Ruke su joj svezane. Dragon puši cigaretu i cupka cipelom. Plemić se pridružuje.

LELA: Pustite me, zvaću policiju, ovo je otmica. Upomoć!

JAVOR: Doveo sam je. Čim sam je uhvatio, rekla je da nema ništa sa tim. Znači da je upućena u slučaj. Ne bi se branila da nema ništa sa piromanijom!

LELA: Napravio si mi modrice po telu, naravno da ću se braniti! Ti si lažov! Lažno svedočiš o svakodnevicu, moraš da se lečiš!

JAVOR: Zaveži!

DRAGON: Zaveži joj čvršće ruke.

LELA: Ne, vrištaću.

DRAGON: Nećeš. Ja sam policija. Izvoli moju značku tajne službe. Nisam nasilnik ni otimičar. Ti si privedena na informativni razgovor.

LELA: Privedena jesam, ali nemate papir za privođenje.

DRAGON: Vanredno je stanje, pa su samim tim i sve ostale aktivnosti vanredne. Neću ti objašnjavati. Postaviću ti dva pitanja. Prvo je, da li si ti zajedno sa svojim umetnicima, cirkuzantima spalila papire? Drugo pitanje je, ako nisi ti, onda ko je?

LELA: Ne znam ništa o tome, samo sam načula da su zapaljeni pola sata pre nego što me je ovaj oteo.

JAVOR: Rekao sam ti da konstantno ponavlja da nema ništa sa tim.

DRAGON: Ćuti. Ne vodiš ti ovaj razgovor. Ko se onda može usuditi za tako ozbiljan čin? Retko ko je obrazovan dovoljno da može da spozna šta tačno treba da zapali kada krene u akciju. Vi ste jedni od retkih koji ste završili državne škole, a niko do vas nije hteo da potpiše. Što implicira da ste najsumnjiviji u ovom nedelu prema našem režimu.

LELA: Zaista, ne bavim se politikom. Pišem eruditne knjige i predstave koje izvodimo u našem pozorištu. Dođite, pogledajte, nema ništa politički.

DRAGON: Baš ja imam vremena da gledam te vaše bljuvotine. Vi da nešto vredite, ne bi vam pozorište dremalo prazno. Pogledaj moj sinak kako napuni ceo stadion kada igra fudbal. Većinski narod je pokazatelj toga šta vredi. Umetnost ne vredi.

LELA: Moji preci su umetnici. I ja sam. Vi ne razumete umetnost!

DRAGON: Lako je biti umetnik kad su ti preci umetnici. Vidiš kako moj sinak pimpa loptu, a niko od njegovih predaka nije video loptu u prirodnoj veličini. To je suvi talenat. A ne to vaše što se bekeljite i zajebavate poštenu narod.

Dolazi Plemić.

PLEMIĆ: Zvao si me, Javore.

DRAGON: Ja sam ti i Javor i jasen i bukva i mama i tata. Jebo te onaj ko ti je takvom uvrnutom nadenuo ime...

LELA: Molim vas, pustite me. Zakasniću na premijeru moje najbolje predstave. Doći će i najznamenitiji umetnici iz drugih država.

DRAGON: Eto, okupilo se kulturno društvo. Vi ste svi pismeni. Od predstave neće ništa biti ukoliko mi ne potpišeš ono što je istinski bitno za funkcionisanje naše zajednice. Pokrenućemo novi *Dopis*, ali ovoga puta sa vama kulturnijima na čelu. I meni je pomalo dosta neobrazovane sirotinje.

LELA: Ne dozvoljavam da se manipuliše mojim izborima.

DRAGON: Onda će vaše pozorište izgoreti kao što su izgoreli moji potpisi. Biraj. Izbor nije težak ako si pametna kao što kažeš.

LELA: Ne možete zapaliti instituciju koja je stara više od dvesta godina. Starija je i od tebe i od tvog askurđela. Mi prolazimo, a pozorište ostaje. To bi bio zločin prema kulturi i istoriji našeg mesta. Hoćete da uništite svoje korene.

DRAGON: Kakvi kurčevi koreni! Bitno je ovo što nam sadašnjost donosi. Neću je rušiti ili zapaliti vaše đubre od institucije, izgoreće u prirodnoj nepogodi. O, tako graciozno, o tome će se epovi spevati. Ionako je smešteno u šumarku. Čist vazduh, a ja moram da se čvarim u zgradurini i da udišem benzin čim otvorim oči..

LELA: Saznaće se!

DRAGON: Saznaće se, nego šta. I ti ćeš biti krivac, jer nisi uložila u zaštitnu opremu. Ko zna koliko ljudi možeš da nosiš na duši. Možeš li to podneti? Na! (*daje joj papir i olovku da potpiše, Lela svezanih ruku piše*)

LELA: Mogu li sada da idem?

DRAGON: Tako. Tvoj sledeći zadatak je da prikupiš potpise od svih zaposlenih u pozorištu i od svoje umetničke porodice. Ovo će biti spisak kulturne elite. O, pa nama ova nesreća donosi još bolji plan za budućnost, moj Javore. Lelice, od ovog trenutka radiš za mene.

LELA: Probaću...

DRAGON: Uradićeš! A proslavljanje naše pobede će biti u vašem pozorištu, malo da budete i ovom narodu od koristi. Pusti je neka ide. Zakasniće na premijeru. Jesi li je čuo, dolaze znameniti ljudi iz celog sveta. To je bitno da stavimo u naše novine.

Lela besno odlazi, zastane ispred Plemića i kune ga mračnim pogledom.

JAVOR: To ti je pametan potez.

DRAGON (*Plemiću*): Šta ti to zapisuješ?

PLEMIĆ: Ono što mi je posao, verodostojno prenosim događaje koji se dešavaju u našem okruženju.

DRAGON (*otima mu papir i grohotom se smeje*): E moj Javore, lepo si ga naučio da piše, ali ga nisi naučio da razmišlja...

PLEMIĆ (*prekida ga*): Svojom glavom?

DRAGON: Glavom koja je univerzalna i koja je najpametnija. A to je ova glava jedine istine. (*cepa papir, gleda u Plemića, srećan*)

Šesta slika

ULAZNICE SE NE NAPLAĆUJU

Alimp prati Drenku na put na doktorske studije.

ALIMP: Čekaću te.

DRENKA: Čekaću ja tebe.

ALIMP: Čekaćemo se.

DRENKA: Ako te pronađu zato što smo palili potpise, obavezno mene da pozoveš da dođem kao saučesnica.

ALIMP: Neće nas provaliti. Vidiš da se nešto dešava u pozorištu, misle da su glumci to učinili, a oni se nisu borili, samo su se povinovali. To nisu umetnici. Pravi umetnik nikada to ne bi dozvolio! To je završena priča. Putuj bez brige.

DRENKA: Kako bez brige, kad su ti misli šašave, a dečija razigranost široka kao more. Čuvaj se strasti za pravdom. Znaju i drugi ljudi sami da se čuvaju.

ALIMP: Oprezan sam kao ptica koja leti ka zemlji. Ti pamazi jedno drvo javorovo u moje ime.

DRENKA: Posadiću jedno u dvorištu, pa ti dođi da ga pomaziš kad mi dođeš u posetu za mesec dana. Nema izdaje.

ALIMP: Nema, već sam kupio kartu.

DRENKA: A vi lepo proslavite sada moj odlazak. I čuvaj se Matere, previše ima uvijenih ideja. A i seksipilna je, moram priznati.

ALIMP: Nijedna akcija neće biti bez tebe, Drenka.

Drenka odlazi. Sada je već ispred kafane gde sede Plemić i Matera za jednim stolom, a za drugim Bebac i Lela. Pridružuje im se Alimp.

ALIMP: O ho, krajnja vremena su nas zagrlila kada su profesionalni fudbaleri počeli da piju ispred kafane. Plemiću, nije valjda da si dobio saborca u lepom pisaniju?

BEBAC: Jedna čašica rakije ište jednu cigaretu. Dodaj mi. *(puši cigaretu)*

PLEMIĆ: Ma kakve reči. Nije on više fudbaler. Sada je desna ruka svog oca, u fudbalskom savezu. Uvek je bolje držati se po strani i iz senke igrati fudbal.

MATERA: Jaoj, kako je dug dan kada nemaš mušterije.

JAVOR: Nije valjda da nas zavodiš.

MATERA: Vas? Ma ni besna! *(okreće se ka Leli)* Gospođice, kako napreduje pozorište? Utanjili ste nešto sa repertoarom. Poslednjih nekoliko puta su bile samo stranačke proslave i koncerti. Nismo li izgubili i poslednji bastion odbrane...

LELA: Biće, biće... Pitajte tog pored vas, taj zapisuje svaki detalj. *(ispija čašicu žestine)*

BEBAC: Ljubavi, moraš sporije piti. Vidiš kako ja.

LELA: Nisam ti ja ljubav, bre. Tvoj otac me je naterao da ti glumatam devojkicu. Evo ti sporije. Zovi taticu. (*prosipa mu čašicu na glavu*).

BEBAC: Ne smeš tako da se ponašaš sa mnom, feministkinjo!

LELA: izvini, nemoj ocu da pričaš ništa. Izvini, izvini.

PLEMIĆ: „Ništa nije skriveno, što se neće otkriti, ni tajno, što se neće doznati“. Piše tako u Bibliji.

LELA: A ti si vernik?

PLEMIĆ: Jesam. To je deo naše kulture i identiteta.

LELA: Zašto ćutiš o svemu i učestvuješ u laži ako si vernik? Još se usuđuješ da pričaš o istini i Bibliji.

PLEMIĆ: Citirao sam Bibliju. Moramo proći kroz ova iskušenja ukoliko želimo da istinu znaju naše buduće generacije.

LELA: Zašto patnja mora da bude život?

PLEMIĆ: Dete kada se rodi, prve zvukove koje ispusti jesu vrisak i plač. Tako nam je suđeno u ovozemaljskom bivstvovanju.

LELA: Ti si sadista, a ne vernik!

MATERA: Sve ljude koji su spremni da izgovore istinu, vi pošaljete na onaj svet, u svet u koji beskrajno verujete. Ti se plašiš da umreš, a toliko veruješ u nadgrobni život! Želiš što duže da živiš, grešniče, sladostrasniče!

PLEMIĆ: Eto, zapisao sam sve ovo što smo pričali, pa neka buduće generacije same tumače, ne možemo im ostaviti sve na tacni. (*ispija rakiju i odlazi*)

BEBAC: Jesam li ja došao među filozofe ili među alkoholičare? Dosta priče o ozbiljnim temama. Vi ste mali ljudi i treba da gledate samo šta ćete pojesti i popiti. Od puno razmišljanja ume glava da boli, pa onda nemaš kuda.

ALIMP: Zato tebe nikad ne boli glava iako si udarao loptu glavom i promašivao prazne golove, ha ha!

BEBAC: Policijski čas samo što nije počeo. Plati svoje piće, Alimpe, pa polako kući.

Dolazi Javor u ulози konobara.

JAVOR: Molim vas, platite dva Milankovića, dva Cvijića, četiri Tesle i Mokranjca.

ALIMP: Je l' primete sitne kovanice?

JAVOR: Ne, mora se zaokružiti.

ALIMP: Prodajete Teslu za sto dinara. Ove novčanice treba da nose imena i slike Hitlera i Gebelsa, jer šuške su zlo i ništa više od toga, moj Javore. Novčanicama prodajemo naše naučnike i zadužbinare ove napaćene teritorije, zašto onda ne bismo prodali i sopstvenu savest. *(baca novčanice ispred Javora)*

BEBAC: Kako se kurči bitanga. Umalo da ga isprebijam. Lelo, ja sada moram važan posao da obavim sa ocem. Ti moraš da smisliš umetnički govor za sutrašnju delegaciju, gde će premijer, ministar bezbednosti i predsednik fudbalskog saveza imati javni skup, zajedno sa mnom.

LELA: Ali to je sad sve isti čovek – tvoj otac!

BEBAC: Pa ti si književnica, znaćeš kako treba da ukomponuješ sve to. Nisam ja mentor na fakultetu da ti objašnjavam. *(Odlazi. Ostaju Lela i Matera)*

MATERA: Kako izdržavaš?

LELA: Ne znaš ti moje muke.

MATERA: Ja? Koja radim kao prostitutka, svako me ponižava kao da nisam živo biće. Svi misle da sam roba, jer mi daju novac za seks. A ne shvataju da se apsolutno svi prodaju. I ti prodaješ karte za svoje predstave i radnik prodaje svoje vreme i rad za novac. Mene gledaju kao da sam niže biće, a obrazovanja sam i inteligentnija od svih njih.

LELA: Jasno mi je sve. Ja sam se na svojim tribinama zalagala za feministička prava o kojima upravo pričaš, ali narod je većma zatucan.

MATERA: Muka mi je od vaše salonske borbe. Prodajte kartu za tribinu, pričate u prazno jednim te istim ljudima, a napolju je sve divljije! Morate izaći iz vaših uglednih amfiteatara, da ti dam savet. Vi živite u stolici. Meni ne treba zalaganje, nego ogoljena borba!

LELA: Vezane su mi ruke, Matera! Ne smem ništa da pokušam. Razumem da sam grešila zato što se nisam direktno bavila marginalizovanim grupama.

MATERA: Koliko sam vam samo puta slala svoje pesme i izvedbe i nikada mi niste ni odgovorili, zato što smatrate da sam prostakuša. Znam ja sve. Niste pročitali ni jedan jedini prokleti red! Bacili ste moja dela mačkama da se igraju. U redu je, neka se mačke igraju, ja volim kad se mačke igraju, ali prvo pročitajte moje reči, pa onda dajte. Da ste mi posvetili samo procenat onoga što posvećujete da hranite vaše pozorišne mačke, ja bih bila zadovoljna, eto. I ne znam ko su mi roditelji. I ne znam gde sam rođena.

LELA: Priznajem. Ja sam kurva. Ti pošteno radiš svoj posao. I kukavica sam. Jesam! Bojim se da je kasno sada da nešto promenim... *(odlazi i vičući da je kriva)*

MATERA *(sama peva i recituje. Pa nakon prve strofe igra)*

Došla sam iz groba
da rodim se iz cveća
zagrlj me zloba
jaše moja pleća.

Svetiću se planeti,
svetiti se sistemu
što me goni da sebe mrzim,
životarim u njemu.

(recituje uz klarinet koji svira devojčica koja je možda Matera iz detinjstva. Matera je zagledana u nju)

Hvala ti zemljice, hvala ti nebo,
poješću trnje, zaliću ga kišnicom,
osnažiću korov koji raste u plućima,
zasijaće kao inje,
sijaće ko mesečina...
voziću moj bicikl od lišća,
zaleteću se na miting makroa
raspršiće se kao klizište,
biće zemljotres,
biće zemljotres...

Sedma slika

PROTEST PROTIV SEBE

Svi su ispred pozorišta. Dragon drži konferenciju i sastanak pred novinarima. Javor postavlja pitanja. Plemić drži kameru. Lela i Bebac su pored Dragona. Matera i Alimp sede na kraju na drugom kraju.

LELA: Dobar dan, dame i gospodo. Najavljujem večerašnji program u kojem će se potpisati dva bitna sporazuma između direktora sportskog saveza, šefa državne bezbednosti i premijera, kao i

jedno imenovanje novog ministra u Vladi Republike. Hvala vam što ste se okupili u ovolikom broju i što hajete za politiku naše palanke! Molimo premijera da preuzme reč.

DRAGON: Poštovani građani. Ja, kao premijer, želim da se zahvalim svima vama na poverenju. Ostaje nam još jedna pobeda, a to je uspostavljanje novog sistema i nadam se da ćete demokratskim metodama podržati tu ideju. Nadam se da ste svesni i dovoljno pametni da postoje ljudi koji se razumeju u politiku bolje od onih ostalih. Zato im morate dati glas i oni će kontrolisati vaš život, jer su sposobniji od vas. Vaše je da radite za vas i vašu porodicu, njihovo je da naprave da vi tako radite i da budete srećni u vašoj skromnosti. No, danas taj, reći ćemo, referendum, nije tema. Želim zajedno sa ministrom sporta da potpišem dogovor da će država obezbediti četiri pomoćna terena našem FK Ajduku, sve o trošku države. Sport je najbitnija sporedna... ma šta sporedna, glavna stvar na svetu, posebno među vama koji nemate dovoljno znanja da se bavite nekim krucijalnijim temama i kojekakvim naukama. Zato smo mi tu da vam obezbedimo mesto gde ćete šutirati loptu i gde će vaša deca možda postati nove zvezde kojima ćete se ponositi dok ih gledate u televizoru... Gospodine ministre, potpišite.

BEBAC: Ovo je veliki prestiž za naše ministarstvo. To znači da će više dece moći da se bavi sportom u našim postrojenjima. Ja, kao profesionalni fudbaler, zaslužen sam došao na ministarsku poziciju i sve ću dati od sebe kako bih unapredio sportski život u našem gradu. Svi se sećaju mojih poduhvata. Svako dete zna sve moje golove koje sam postigao, protiv koga i u kom minutu. To se uči u školama, pomažemo i vašoj deci da njihovo ime uđe u edukativni sistem naše države! Borite se za to! Time imenujem direktora sportskog saveza. Dođite, gospodine direktore.

DRAGON: Hvala, ministre. Mnogo toga sam doprinomio sportu i čast mi je da sam sada na glavnoj funkciji našeg saveza. Moramo negovati telesno i mentalno zdravlje. Zato ću zamoliti roditelje da podrže naše napore ukoliko žele da im deca budu zdravo vaspitana. Bebac je sve lepo rekao. Prosečan čovek mora da se bavi sportom više nego nekim egzistencijalnim stvarima, jer to čuva glavu od paranoje i skepticizma u sistem!

Sledi aplauz gromoglasni i navijačko skandiranje „Glava je da daš gol, glava je da daš gol...!“.

LELA: Nakon ovog sporazuma koji, kako vidimo, svima donosi sreću, pričaćemo i o oblastima u koje se ljudi manje razumeju, a to je unutrašnja borba protiv neprijatelja. Stoga će premijer potpisati važan akt sa šefom državne bezbednosti.

DRAGON: Jačanje naše države zavisi od stabilnosti bezbedonosnog sistema u koji ne smeju uploviti tajne službe neprijateljskih država. Zahvaljujem se predsedniku naše Vlade, tačnije sebi, na ukazanom poverenju u najozbiljnijoj oblasti očuvanja mira našeg naroda. Ovom prilikom, potpisujem odobravanje hapšenja naših državljana koji rade za tajne službe drugih država. Svaki vaš korak ćemo pratiti. Svaku reč izgovorenu ćemo preispitati. Poruka je jasna. (*publika gromoglasno aplaudira*) I na kraju, u ulozi premijera ću zatvoriti ovu svečanost i pozvati vas u naše velelepno pozorište da pogledate jednu patriotsku predstavu koja se oslanja na našu istoriju iz koje smo mnogo naučili. Paralelno sa tim, dogovorićemo se o rekonstrukciji pozorišne ustanove, jer su kultura i umetnost vrlo bitne grane jedne čvrste države.

Odlaze svi. Ostaju Matera i Alimp. Ali i deo publike.

MATERA: Moramo i mi pobeći.

ALIMP: E sad u inat neću. Pažnja, pažnja! Narode, ovo je neprijavljeni protest koji ću održati protiv jedne prodane duše.

Matera mu daje megafon.

ALIMP: U ime svojih predaka koji su krvcu prolivali za lagodan život budućih generacija, za nas same, protestujem protiv sebe i svojih istomišljenika koji su dozvolili da im se poplujemo na junačke borbe. Protestujem protiv svoje neuglednosti i pokvarenosti! U ime sterilnih umetnika, pokunjene radničke klase, nekritičkih profesora, odbeglih doktora, pozivam vas da velikim zvižducima pozdravite Alimpa koji je nesavesno falsifikovao dokumenta pomoću kojih je mogao da se kreće kao slobodan čovek u svom gradu.

Čuju se zvukovi „UA“ i zvižduci.

ALIMP: Stop lopovluku i falsifikovanju! Dok je običan narod sedeo u kućama i nije smeo kroz prozor očima da proviri, Alimp se šetao po mesečini i zavijao na crne oblake koji su se sablasnim kretanjem podrugivali njegovoj samoći! Uživao je, samoziv i nezreo, dok su se ostali žrtvovali i patili zarad prilagođavanja novom sistemskom uređenju! Kako bi bilo da svi izađemo na ulice i da se šetamo bez ikakvog razloga? Iz čiste obesti! Ako bismo se svi slobodno šetali, usledila bi anarhija koja je protivnica svakog kontrolisanog sistema! Ovakvi kao Alimp bi sami svoj život da kontrolišu!

Glasovi: “svi sa ulice, svi sa ulice”

Pored tog zlodela, ovaj potrošni nečovek ukrao je ukupno dva kilograma svežeg grožđa od čuvara zatvora što se može videti na sigurnosnim kamerama. A tužni čuvar mu je oprostio i nije ga kaznio niti prijavio nadležnima. Pitao ga je da li želi još i da li je gladan! Protestujem protiv tog neodgovornog čuvara koji ne radi samo svoj posao nego preispituje potrebe političkih zatvorenika! Ukoliko danas ukrade dva kilograma voća, takav je spreman da sutra ukrade dva miliona evra!

GLAS: Nazad u zatvor, lopurdo!

ALIMP: Neprijavljeno je predavao privatne časove u sirotinjskom naselju. Jednom je dobio sto dinara. Za te usluge i taj rad na crno, popio je više od četiri litre rakije. Dok pošten svet u državnim firmama znoj proliva za svoj dinar i za svoju poštenu čašicu rakije, Alimp se šepuri pred sirotinjom i iskorišćava njihovu naivnost, ne plaćajući porez na dobit! Na tim časovima opismenio je više od desetero maloletnika koji sutra vrlo moguće neće dati potpise sadašnjem sistemu! Punoletno stanovništvo nije želeo ni slovom da nauči, jer se plašio upravo da će oni napisati svoje ime i prezime u korist države. Protivnik države, izdajnik! Direktno radi protiv svoje jedine države koja ga je hranila i pojila da bi joj on na kraju okrenuo leđa!

GLAS: Izdaja, izdaja!

ALIMP: Na crno je nabavljao hrpu lekova za smirenje dok pošteni ljudi skrušenog mentalnog stanja nisu mogli da dobiju ni jedan poročni paketić! Zloupotrebio je državne institucije i to uz pomoć svoje rođene devojke koju je nakon toga oterao u daleku zemlju da leči neki drugi narod umesto da leči svoj narod! Huškao ju je da je bolje raditi u nekoj uređenoj državi za odličnu novčanu zaradu, a ne da radi u svojoj zemlji kao pripravnica pune tri godine. Dakle, lični profit je stavio na prvo mesto umesto društvenog zdravlja! Taj je mrzitelj! Zbog takvih, prirodni priraštaj nije na zavidnom nivou u našem mestu!

GLAS: Skači u vodu, gospodine Goluža!

Alimp uzima kofer pun zgužvanih papirića i baca u vis na sebe. Lete dodatni papiri, plastični paradajzi.

ALIMP: Vesnici mog propadanja, gazite po ovim prašnjavim cipelama! Udrite ova usta napunjena olovom! Cepajte odeću izdajničkih zastava, lopatajte mlada leđa zgrbljena od razmišljanja! Ne dajte im da se isprave, sačuvajte naš narod! Ovakav narod smo želeli! Zahvalite se tlačiteljima i uglađenim dželatima! Živela poslušnost, živela izdaja!

Čuje se ponovljeni eho „Živela poslušnost, živela izdaja“. Alimp odlazi vičući.

MATERA: E, moj glupavi Alimpe... Goluža je samo predstavnik najobičnijeg čoveka koji je uživao u svom propadanju, putu ka smrti... Gde ste sada u horu da zapevate oproštajnu pesmu? Na kraju uvek Matera usamljena dočekuje zoricu i rosicu. Nezadovoljna sam današnjim performansima. Treba se razočarati u pobunu i pokriti je crvenim lišćem.

Ulaze Lela, Bebac, Dragon, Javor, Plemić i pevaju sa Materom u horu, ubrzavaju. Drenka sedi sama za stolom, a svi oko nje skaču i pevaju. Muzika vidno podseća na rusku melodiju „У нашей Катя“. Svetlo je prigušeno i usnulo, ali je atmosfera vesela.

Naš Alimp do zore pije,
tvoj Alimp do jutra peva,
nemoj piti mangupe
pesmom plašiš šefove.
Oni rađaju fabrike,
oni poje radnike,
ti ih pesmom opominješ,
familiju im pominješ.
Nije lepo da ih psuješ,
nije šteta da ih poštuješ!

Naš Alimp ko vrana kljuca,
Tvoj Alimp ko puška puca,
sklopi kivne usnice,
eto smrti milosnice.

Uzmi omču oko vrata
da se sijaš ko grumen zlata
uzmi sve što ti ponor pruža,
ko gospodin Goluža!

Razilaze se, Drenka ostaje. Govori na engleskom preko telefona.

Drenka: (*poziva preko telefona ambasadu*). Molim vas, kako ne postoji u registru? Poznajem čoveka lično. To je neshvatljiva greška. Nazvaću Vas i sutra, očekujem da mi rešite nesporazum. Trenutno su blokirane društvene mreže zbog vanredne situacije u svetu, a pritom i mobilne veze nisu dostupne. Ovo je jedini način kako mogu da ga dobijem. Za to, između ostalog, i služi ambasada. Vrlo je hitno, razumite me. Uzdám se u vašu korektnost.

Osma slika

PORODIČNI BIZNIS

Dragon i Bebac stoje na uglu ulice. Alimp se pojavljuje u smirenoj šetnji kao da je zaboravio na svoj protest.

DRAGON: Ako me još jednom izneveriš, poslaću te na selo kod babe i dede i nećeš se više vraćati u civilizaciju.

BEBAC: Nema greške, sve je razrađeno do detalja. Tvoj sam učenik i saučesnik, oče.

DRAGON: Jesi... Sine moj, sada postaješ prava momčina! Ovo je tvoje vulkansko krštenje. Pametan čovek je jednom rekao: „la familia es todo“. Drži se mojih instrukcija, bez pominjanja imena. Policija koordinira u susedne dve ulice. U centru grada smo, ali je naša ulica jednosmerna

i tiha. Nema nikog u zgradama. Ukoliko se neki beskućnik ušunjao sa strane, ti moraš da ga uočiš i da ga čušeš po stopalima, nek' na vreme zna kuda vodi dalje od trnja put. Jasno?

BEBAC: Razumeo! Da li si siguran da je pogubljenje neophodno? Možda ne mora da se samoubije...

DRAGON: Ne dovodi u pitanje moje odluke! Ja sam odlučna osoba. Ti si još klinac, ali mogu te ovim putem naučiti kako se postaje odlučan i ozbiljan čovek. Alimp je imao svoj performans koji je jako kritičan, a logičan sled je njegovo nestajanje. Ljudi će pričati na tribinama i u vestima kako su psihološke i psihiatrijske profesije zakazale. Pričaće se par dana i zaboraviće se. On je nebitan lik u ovoj drami, ja sam glavni lik, razumeš?

BEBAC: Šta će se pričati tačno?

DRAGON: Javor će sve zapisati, on je prisutan i naš je svedok - saradnik. Alimp se ubija, jer je anksiozan, napisaćemo da je išao tajno kod psihijatra, jer je psihoterapija tabu tema u našem društvu. Našli smo i doktora koji će posvedočiti ako neko bude kopao. Njega ćemo novčano kazniti, jer je na crno dobijao novac. Devojka mu je otišla u Kanadu, pa je usamljen. Neshvaćen je u društvu najprostije rečeno, a narod ne voli umetnost. Drogiran, pijan i neuračunljiv. Okačio se u centru grada, nasred ulice, obešen na banderu. Sve je vrlo logično.

BEBAC: To će izazvati veliku pažnju.

DRAGON: I treba. Nekada su bili javno vešani takvi, nazovi, revolucionari. *(hitro gleda u telefon)* Javila je policija da je u paralelnoj ulici. Za mnom.

Izlaze na ulicu, stavljaju fantomke. Utom se približava Alimp. Uočio je nešto čudno. Usporava.

ALIMP: Policija?

BEBAC *(vadi pištolj)*: Ne pomeraj se ako želiš prodisati još koji minut.

DRAGON: Pomoći ću ti da se krv ne prolije. Zato budi staložen. Ljudi, ukoliko se odluče na samoubistvo, obično izaberu kanap. Kažu, da tada imaju vrhunski orgazam, mnogo ozbiljniji i lepši od ovozemaljskog seksualnog. Izvoli svoju omču.

ALIMP *(uzima omču)*: Dakle, ona policija koja me je legitimisala je zapravo usmerivačica ka mojim pomagačima u likvidaciji, most ka mom pomoru. Policija, umesto da navigira saobraćajem i da štiti prostodušne, navigira ka smrti i štiti kovače beznađa. Ubice, presvučeni u obične ljude.

BEBAC: Nemamo vremena za dijalog.

DRAGON: Tako je!

ALIMP: A poslednje reči?

DRAGON: Izvoli...

ALIMP: Naše će senke urlati po ulicama, plašiće prolaznike svojim sablasnim šapatom. Ubijaj, doći će ovaj klupko i do tebe, visićeš na drugom kraju konca!

Gasi se svetlo na tom kraju ulice. Na drugom kraju su Javor i Plemić.

PLEMIĆ: Ode čovek, ni kriv ni dužan.

JAVOR: Tako je moralo biti.

PLEMIĆ: Zapisao sam njegove poslednje reči, mislim da sam dobro falsifikovao njegov rukopis. Idem da stavim pismo u pokojnikov džep.

JAVOR: Čekaj. Ta poruka je jasna revolucionarna referenca. Samoubica bi izabrao drukčije reči... Mada... ne znam... u redu jem sada nije imao vremena pa je izjavio svoje poslednje reči vrlo nepromišljeno i prosečno. Biće sumnjivo ljudima koji ga prate da su to njegove reči pred samopogubljenje... Možda ih navede na nas, pa se pobune, šta znam. Zatim će i rukopis preispitivati, u sve moraju nos da trpaju ti zlobni zaverenici. Najbolje je da pocepamo taj komad hartije.

PLEMIĆ: Pocepamo li deo papira, pocepaćemo komad istorije.

JAVOR: Mnogi ljudi se ne zanimaju previše ličnim sudbinama i istorijama ako je neko već mrtav. Njih interesuju samo žive biografije i autobiografije.

PLEMIĆ: Bojim se da ovo neće biti samo nasumična lična istorija. Narod je utanjio sa živcima, nikom više ništa ne veruje. A mi smo njihova meta.

JAVOR: Narod, narod... i mi smo neki narod valjda.

PLEMIĆ: Jesmo, nažalost. Neka smo prokleti.

JAVOR: Idemo i mi, ne mrda više.

Gase se svetla sada u ovom kraju ulice, ali se pale na drugom kraju gde je Alimp obešen. Međutim Alimp sada leži, a pored njega je Lela.

LELA: Koliko vidiš prstiju?

ALIMP: Je li to moja šaka? (*grabi Lelu za ruku*)

LELA: Uh, radosti moja nedostižna, zakasnila sam da te skinem bezbrižno. Pretpostavljam da imaš amneziju. Reci mi svoje ime.

ALIMP: Gavriilo.

LELA: Nisi. Joj. Tvoj deda se zvao Gavriilo. Nemoj to da mi radiš, molim te. Seti se, seti se... Promeniću ti ime, to je najmanji problem. Ovde imaš nova dokumenta, sve sam sredila unapred. Otići ćemo zajedno u moje pozorište gde će te moji šminkeri udesiti kako bi promenili tvoj dosadašnji izgled. Imamo savršenu periku, jasnija od čiste kose. Moraćeš da je nosiš uvek na nesretnoj glavi! Ti si došao iz jednog malog mesta, u dokumentima ti sve piše... i kažnjen si, tako da ćeš morati da radiš noćne smene u komunalnim uslugama. Ne pričaj mnogo ni sa kim, neće te

niko prepoznati kad te mi skockamo. I boju očiju ti možemo promeniti, mi smo majstori maskiranja i kamuflaže.

ALIMP: Lepa kosa...

Gase se svetla u ulici, Alimp je otišao u stvaranje nove istorije.

Deveta slika

KRALJICA LOANA

Godinama kasnije, Alimp sa metlom u ruci srčano razgovara sa Plemićem. Dragon dolazi.

DRAGON: Kakva je to galama usred noći? Poštenom svetlu ne date mira ni dok đubre čistite.

PLEMIĆ: Gospodine Dragone, imamo veoma čudnu raspravu. Gospodin je pokušao samoubistvo, ali sam ga slučajno video, pa ga spasao.

DRAGON: Šta je onda problem? Možete postati najbolji prijatelji.

PLEMIĆ: Upravo to. Gospodin Gavriilo je ljut na mene, jer sam ga sprečio u nameri da oduzme sebi život. Kaže da ga nisam pitao za dozvolu niti da mi je bilo šta tražio. Prstom je pokazivao da se sklonim, ali nisam razumeo tu gestikulaciju. A i da sam razumeo, isto bih postupio kao i sada. Čovek visi obešen, a ja prolazim pored njega. Vidim ima života u njemu. Moral nalaže da mu pomognem. Gospodin Gavriilo tvrdi da sam ja sebičan.

DRAGON: Gavriilo, jesi li ti poludeli čovek?

ALIMP: Ko je njemu dao za pravo da mene razdvoji od moje želje. Pristupio je nasilno činu, kako ga sam naziva, spasavanja. Ruke mi je ogrebao, moraću da čekam u bolnici čitav dan da mi saniraju ove demonske rane, da me previjaju hirurzi, pa da mi napišu recepte, pa da idem na beskonačne kontrole. Bacio me je u veliku birokratsku obavezu prema zdravstvenom sistemu. Nemam ni vremena ni strpljenja da me doktori šiju i šalju iz kabineta u kabinet. Prsti mi još uvek drhte od uzbuđenosti koju mi je priredio.

DRAGON: Spasao ti je život, ludačino!

ALIMP: Nisam tražio od njega ništa. Taman me nesvest uhvatila, a on poče da urla gore od najcrnjeg alarma. Pritom sam se i skrio u cveće koje godinama zalivam, da se sakrijem iza njega, da me neki udostojeni filantrop ne bi uvrebao... prestrašio me u mom putu ka smrti više od same smrti. Nakon ove traume, moraću da podnesem tužbu protiv tebe, arhineprijatelju moj. Čisto sprečavanje samoubistva s predumišljajem.

PLEMIĆ: Ludog li obraćanja! Ne možeš više ni dobar čovek biti u ovom grotesknom svetu! Da sam te pustio, iz drugog sveta bi me kleo da sam loš čovek što ti nisam pomogao...

DRAGON: Ne fali ništa ovom svetu, nego ste vi ljige i stoga vama nema pomoći. Trči kod onog Javora da pošalje neku psihijatrijsku pomoć ovom nesrećniku. A i ja se zamajavam sa budalama, kasnim na večeru, hoćete večera da mi presedne, jebalo vas samoubistvo!

ALIMP: Meni pomoć ne treba. Rešio sam sebi da pomognem. Pre nekoliko meseci, imao sam čudan osećaj da sam vodio već uzbuđljiv život pre ovog radničkog, u istom gradu. Nakon te sumnje, vraćao sam se na selo svako jutro posle smene, čitao sam stripove, slušao sam muziku iz detinjstva. Želeo sam da pronađem svog prvobitnog sebe. U nekom trenutku sam naleteo na interesantnu knjigu. Čitao sam Umberta Eka „Tajanstveni plamen kraljice Loane“. U tom delu, glavni lik Jambo se vraća u zavičaj nakon moždanog udara, zaboravivši čitavu ličnu istoriju, ali je savršeno pamtio kolektivnu istoriju. Jambo je radio iste stvari kao ja i uspeo je da sazna istinu o svom identitetu, postepeno. Sada, zaboravljajući istoriju sveta, počeo je da se seća lične istorije. I meni je potrebno sećanje o sebi, zaboravljanje o drugima... Meni se dešava isti zaborav, imam osećaj da prolazim istim putem kao Jambo. Treba učiti iz knjiga!

DRAGON: Ja nisam od onih budala koji veruju u putovanje kroz vreme. Šta, treba da odeš u detinjstvo i da popričaš sa sobom, glupim klinkem koji gleda u neke sisate žene u stripovima i da mu pričaš o identitetu... ništa ne bi razumeo taj klinac i ne da ne bi pronašao i upoznao sebe, nego bi upropastio sebi život. To dete ne bi znalo ni loptu da šutne, a kamoli da zna šta je suština života. Živi se u trenutku i treba učiti od snalažljivih ljudi, a ne iz nekih knjižurina.

ALIMP: Svako može da se snađe, neko bira da li hoće da se snađe. Opet, drugi bira na koji način neće da se snađe.

DRAGON: Čekaj, čekaj, jesi li ti onaj isti što je skočio na automobil pre neko veče?

ALIMP: Jeste, snašao sam se kako da polupam šofer šajbnu, a da ne budem kriv.

DRAGON: Razmisliću o tome da poručkaš otkaz.

ALIMP: Automobil je divljao u jednosmernoj ulici u surpotnom pravcu. Nije hajao za pešake. Zakočio je kako bi sebe spasao, ljigavac. Skočio sam na njega, jer bolje moje jako telo da udari njegovu limenu kornjaču nego ona mene da sravni sa zemljom, da me raznese na stotine komada.... Nije ni bitno, to je situaciona slučajnost. U svakom slučaju, bolje što sam auto zaskočio, bolje po mene.

DRAGON: Zašto bolje? Svejedno si želeo umreti?

ALIMP: Gospodine, ne vređajte me, to je bilo pre tri večeri. Znam šta radim.

DRAGON: Nije mi žao što si živ, a ne bi mi bilo žao ni da si mrtav. Svejedno mi je. Stiže ti pomoć. *(odlazi)*

ALIMP: Ti si mi poznatiji nego što sam ja poznat sebi samom.

Ulazi Drenka u svojstvu doktorke. Šokirana je, ali oprezna.

ALIMP: On će meni da priča o mom životu!

DRENKA: Alimpe!

ALIMP: Dobro veče, gospođice.

DRENKA *(nakon nekoliko sekundi, zbunjeno, ali i agresivno)*: Kako se zoveš? Zar me se ne sećaš?

ALIMP: Zovem se Gavriilo, evo vam lična karta...

DRENKA: Uh, izvinite, nešto mi se učinilo...

ALIMP: Ko je Alimp?

DRENKA: Nije bitno. Neispavana sam, noćas mi je osma smena bez pauze, nisam odmor imala tri meseca, a teški slučajevi se svakodnevno sreću... Vi delujete vedro. Čula sam da ste pokušali samoubistvo. Ne delujete tako. Moraćete na pregled sa mnom, pa na razgovor, kako bih napisala terapiju.

ALIMP: Zapišite da ste rešili problem sa mnom. Imam fobiju od bolničkih prostorija, od apotekarskih mirisa. Ne bih mogao da se zamislim kako ulazim ponosno u državnu apoteku i naručujem ksalol, bensedin...

DRENKA: Ja ću morati da progutam jedan! *(do kraja razgovora pokušava da otvori pakovanje tableta)*

ALIMP: Već neko vreme imam osećaj kao da sam već visio na omči. Hteo sam to da proverim tako što ću se opet okačiti gore. Nisam želeo da umrem, hteo sam da popravim stvari, da pronađen koren mog nemira i sada se zaista dobro osećam. Mogu reći da sam srećan. A i lepo mi je gledati vaše lice iako je zabrinuto. Izvinite ako sam priredio stres, praštajte.

DRENKA: Navikla sam na užasne scene, svakonoćno ih gledam.

ALIMP: Ovo jeste sebično, priznajem. Znam da to mislite, jer istinski želim da živim, a vi trošite vreme na mene.

DRENKA: Oprošteno ti je, nisi me uznemirio tvojim delovanjem, ali želim da znam motiv. Za uzvrat, pokušaj da se setiš, molim te. Šta ti je bio tok misli koji je prethodio destruktivnoj akciji? Želim samo da napišem izveštaj za samu sebe, biće anonimn... i otići ću, obećavam.

ALIMP: Svake noći sam bez misli prevrtao po hibridnom, užeglom paradajzu. Pronalazio sam ostatke skupocene hrane pokraj ulice, iza Narodne skupštine. Večera se uvek odavno završi pre moje smene i ministri mirno spavaju. U meni je počeo da se budi čudan osećaj iz večeri u večer... gnev sam osećao najviše u kontejneru u noćnoj smeni dok je ugledna delegacija hrkala iz svojih odaja, hrkala toliko glasno da nisam mogao da mislim ni o čemu... i delegacije su bacale smeće pred mojim kolegama i preda mnom, kao da smo životinje. Smatraju da ćemo mi glodati ostatke njihove bogate trpeze! Netrpeljivost mi se javljala, ali sam se suzdržavao. Osećao sam paralelno i patnju kako ovaj život plovi bez mene, kao da mi je mozak zamrznut poput karfiola kojeg smo u mom detinjstvu držali u špajzu. I setim se špajza i setim se tegle zimmice, ali nikako da se setim svog detinjstva. Da li se čovek zaglupi na tren ili na večnost, pitanje je mudraca neodgovoreno.

DRENKA: Jesi li pokušao da pronađeš neki hobi pre treće smene koji bi ti otklonio misli sa negativnih osećanja? O čemu razmišljaš kada nisi na poslu? Imaš li društvo ili si samotnjak?

ALIMP: Tu su veseli psići, tu su druželjubive mačke, tu su ušuškani beskućnici, tu su ponekad leševi, tu je žena koja doji svoje novorođenče gledajući u mesec, tu su džeparoši koji prebrojavaju pazar, tu su pripiti ljubavnici koji pridržavaju jedno drugo...

DRENKA: Gde si ti među njima? Beše Gavriilo?

ALIMP: Nekada, zajedno sa njima, u park sednem. Govorimo o svojim talentovanim neuspesima, kojih se ja ne sećam. Čutim i slušam i pokušavam da se setim nečega. Govorimo o našim životima i smišljamo šale na račun onakvih kakav je Dragon. Smejemo se.

DRENKA: Dragon? Znaš li ga?

ALIMP: Poznat mi je, ali ne mogu ga se setiti jasno. Političarska njuška, svi su mi isti.

DRENKA: Alimpe, ljubavi, to si ti! To su tvoje oči!

ALIMP: Ne razumem, gubim koncentraciju.

DRENKA (*vadi njegovu i njenu sliku iz mladosti, kao i neke papire sa rukopisima*): Moraš se setiti. Vidiš li ove pesme, to si sam pisao... Da li pevaš, da li recituješ sa drugarima? Šta još radiš? Reci mi sve što je u tebi, ja ću te slušati sa pažnjom! Potreban je neko ko stvarno sluša! Šta radiš, Alimpe?!

ALIMP (*zbunjen*): Recitujemo poeziju, pevamo pesme, psujemo političare, psujemo političare, psujemo političare, psujemo političare! (*sada već histeričan*)

DRENKA: To, Alimpe! Viči! Ja te pratim, tvoja Drenka te sluša!

ALIMP: Ne, gubim se, nije mi dobro! Gde sam ja?

DRENKA: Alimpe, pevaj, ptico moja! Pusti koncentraciju, uskoči u moje misli! Ko si ti, zašto su te hapsili!?

ALIMP: Ko sam, ko!

DRENKA: Alimpe, golube, galami svoju poeziju! Gde su ti pesme, reci ih svojoj devojci, ženi večnoj.

ALIMP: Nisam pesnik, nisam pročitao nijednu pesmu! Zar ja nisam nemi posmatrač samo...

DRENKA: Možeš iz sveg glasa da probudiš grad, da ga oduvaš, moj si! Ti i ja smo jedini na svetu! Urlaj, srećo!

ALIMP (*glasno kroz plač i suze radosnice*): Znam da sam jednom pronašao zgužvanu pesmu o klasnoj borbi, čitao sam je glasno u pustoj noći. Čitao sam je grobovima! Čitao je nezainteresovanim prolaznicima! Čitao noćnim čuvarima! Policijskoj interventnoj patroli! U policijskoj stanici! U hladnoj samici! Na stolici za ispitivanje... (*sada već izmoreno, bez snage, ali nasmejan, kao da mu se život vraća kroz oči*) na podu za mučenje... na sudskoj koverti zbog uznemiravanja javnog reda i mira...

DRENKA: Čitao si svoju pesmu koja se zove „Policijski čas je počeo“... ta pesma je završila u kontejnerima širom grada, Alimpe... Ti si svugde!

ALIMP: Nemam snage, iscrpljen sam!

DRENKA: Pronalaziš sebe, znaš to, samo nastavi. Plači...

ALIMP: Ko si ti? Reci mi ko si ti? Zakasnićeš na intervenciju, idi, doktoro.

DRENKA: Sećaš me se... ne plaši se, ostaću sa tobom. Daću otkaz sada, samo da sam s tobom!

ALIMP: Ne, ne, ne! Ti pomažeš ljudima, moraš nastaviti da ih obilaziš i da ih lečiš, ako daš otkaz neće imati ko da se brine o njima, ehej!

DRENKA: O tebi ću da se brinem. Sad sam srećna što sam se ipak vratila iz Kanade.

ALIMPE: Drenka...

DRENKA: Tu sam s tobom, krenućemo ispočetka.

ALIMP: Drenka...

DRENKA: Čekali smo se...

Grle se prepoznavajući jedno drugo.

...

Deseta slika

ODAKLE DOLAZIM I GDE SAM SE VRATILA

Sada su na početku Alimpovog sećanja. Ispred kafane. Alimp, Drenka. Matera.

MATERA: Zdravo, ja sam Matera. Nisi trebao tako javno i direktno da ih prozivaš. Jesi li umetnik ili političar... Umetnik će to da uvije, a da zvuči snažnije nego kad kažeš direktno.

ALIMP: Alimp, drago mi je. Moram nekad biti i prost čovek. Nisam ih psovao u svojstvu umetnika nego u svojstvu građanina. Dve muve jednim udarcem. Ovo su moji prvi nastupi.

MATERA: Znam, ali štetu ti nanosi, batali to... Ja da sam pesnikinja, ne bih pričala kao ti. Možda će biti bolje, ali predlažem da odustaneš. Mlad si.

ALIMP (*ugleda Drenku*): Zakasnila si malo, bilo je vrlo dadaističko predvečerje.

DRENKA: Dadaističko poprilično. Slušala sam, prenosili su tvoj govor uživo. Nadam se da si srećan sada, jer ti se smeši život poznate ličnosti. Sutra će svi znati za tebe.

ALIMP: Ih, zaboraviće već prekosutra za mene. Javno etiketiranje, pih. Nisam ni prvi ni poslednji kojem to rade. Ali ne može me ništa isprovocirati. Spreman sam na sve!

MATERA: Šta još pričaju u medijima?

DRENKA: Nakon ove besede, bio je sport gde nadrogirani Bebac pravi skandal sa navijačima, psuje ih i vređa, nakon čega mu oni šipkama polomili noge. Sve uživo, eksplisitno.

MATERA: To je neočekivano. Kako je Dragon dozvolio?

DRENKA: Situacija se otrgla kontroli. Dragon je pucao u vođu navijača, prosuo mu je mozak u šesnaestercu. Kameraman je bio blizu.

ALIMP: To znači da je akcija njegovog ludila najzad isplivala pred kamerama?

DRENKA: Tako je. Moraće se skloniti na neko vreme iz javnog života, ali ostaće da vlada iz senke, u to ne sumnjam... a rezultat njegovog mučenja slabijih biće razjarenost. Eto, zanimljivo uvek u medijima..

MATERA: Izaći će kao junak na kraju ove priče, ni u to ne bih sumnjala... jer je branio svoje sinče - sve za porodične vrednosti... tako će pisati i pričati u medijima, a kasnije i po kućama, a kasnije će se i učiti o njemu kao o heroju... Pokušao je da žrtvuje život kako bi spasao porodicu, tako će glasiti naslov. Javor će ga sročiti vrlo kreativno. Bebac će da se oporavi i postaće najbolji fudbaler, pazite kad će tako biti.

ALIMP: Ne mislim da će ova halabuka biti dovoljan dokaz da ljudi poveruju svojim očima, kao ni institucijama da reaguju. Priča se već neko vreme da će Dragon postati šef tajne službe i da će sprovesti potpisivanje sistema desetorice.

MATERA: Zamisli, imaš sve crno na belo, snimke i arhive i to svi vide uživo, ali nije dovoljno.

DRENKA: Biće što biti ne sme.

MATERA: Često se pitam da li smo mi sposobni da stvorimo neke alternativne živote. To može u drami i filmu. U životu nisam sigurna. To može umetnica Lela, mi ne... čujem da je rešila da noćas napiše dramu i do jutra da je završi.

ALIMP: Verujem da će Lela napraviti kvalitetnu dramu. Samo da se osmeli malo kako bi bolje videla šta se u stvarnosti dešava. Da ti pišeš dramu o nama, šta bi uradila?

MATERA: Hm. Dragon bi završio u duševnoj bolnici, jer njegov ego ne bi mogao da dozvoli takav propust i skandal. Bebac bi bio u invalidskim kolicima zahvalan nebesima što je živ. Preispitivao bi se. Ostao bi skroman. Lele ne bi ni bilo, izbacila bih njen lik. Šta će mi, ni ona nas neće nikad ubaciti u svoju dramu.

ALIMP: Dragon se gura da postane glavni lik i u tvojoj priči. Takav, nazovi lud, bio bi zanimljiviji i prijemčljiviji čitaocu.

DRENKA: Nema alternative ni budućnosti ni istorije. Mi moramo da završimo ovo što smo počeli i što će nas dočekati. Dragon je poludeo u svakom slučaju i neminovno je da će biti samo gori. Njegovo vreme tek dolazi... ali mi smo još uvek donekle normalni, a pamćenje i mozak nas služe savršeno, zar ne Alimpe?

ALIMP: Govorimo o mogućnostima i fikciji. Naravno da se mi uzdamo u naše lude glave. Jedino nam je pamćenje ostalo.. samo da ne potonemo u zaborav.

DRENKA: Zato čuvaj pamćenje, dečače.

MATERA: Ja, evo, pijem žestinu već dve decenije i nikako da zaboraim ijedan minut svog bivstvovanja ha ha. Sve mi nešto jasno i čisto, ko da u inat neće da se izbriše. Sve bih dala da bar jednu petinu zaboravim.

ALIMP: Teško je izbrisati. Sećanje je identitet.

DRENKA: Pusto je misliti o tome kako možemo da promenimo našu, nazovimo je, sudbinu. Zamisli koliko je pak teško promeniti tuđu.

ALIMP: Tačno. Ja sam avanturista da napišemo dramski rasplet ove situacije kojoj svedočimo i da je sprovedemo u delo, da budemo aktivni režiseri i protagonisti, ali opet bi se nekako podrazumevalo da moramo odlučivati o sudbinama drugih ljudi... možda bismo nekog i ubili. Ali ja nisam Bog niti želim da budem.

MATERA: Odakle bi počeo? Da si glavni lik, naravno. Ja bih morala da se vratim baš u detinjstvo kad sam bila ulična svetiljka...

ALIMP: Ja bih se možda pre odlučio za starost. Već me, mladog, muči senilnost, da li se sećam samo onoga čega smem da se setim ili je sve upakovano u ovu kutiju. *(pokazuje na svoju glavu)* Znam samo da bih preispitao tačnost Javorovih i Plemićevih priča, oni lažu tuđa sećanja...

DRENKA: Snoviđenja, snoviđenja... Njihov posao je da lažu. Na nama je da li ćemo verovati ili nećemo. Ta dvojica su samo radilice.

Stariji Alimp je zamenio mladog, a umesto Matere pojavila se devojčica

ALIMP: Ne znam, trebalo bi da sam ovde sedeo sa dvojicom pisaca koji rade za službu.

DEVOJČICA: Čiko, šta je to senilnost i zašto glavu zovete kutijom. Ja imam glavu, vidite, to nije kutija. Kutija je ono gde stavljam lutku, kutija je ono gde spavam sa mačkom noću kada je hladno tu pokraj ulice...

ALIMP: More, zašto spavaš u kutiji? Gde su ti roditelji, spavaj u krevetu.

DEVOJČICA: Nemam roditelje, ostavili me, tako mi je rekla jedna baka iz komšiluka... ali su ostavili i kutiju, još uvek mi nije tesna. Ni meni ni mačkici.

ALIMP: Gde su socijalne službe? Šta rade? Dete ste prepustili da se samo snalazi u centru grada, majku vam jebem!

DRENKA: Ne besni, polako.

ALIMP: Znaš da mi je trebalo nekoliko godina da se setim svoje prošlosti. Do skoro sam hvalio socijalnu službu, državnu lutriju, s ponosom plaćao astronomske račune od svoje bedne plate. Tražila si od mene da se setim svoje prošlosti. I sad kad mi se pamćenje najzad vratilo, moram držati balans u preziru i ljubavi prema državi...

DEVOJČICA: Čiko, je l' bih ja smela da igram državnu lutriju da se obogatim, da kupim kućicu na drvetu?

DRENKA: Sredićemo ti mi jednu kućicu. Ima mesta. Hajde sa nama da pojedješ nešto, gledaj kakva si mršava.

DEVOJČICA: Samo ako primite i moju mačku.

DRENKA: Mačke su za napolje, da se oštre kandže dok se veru na drvo, da trče po krovovima.

DEVOJČICA: Onda neću ni ja da idem.

ALIMP: Dobrota jedna! Tako treba! Ali Drenka, ni ja nemam nekog doma kad malo bolje razmislim. Vidiš da mi je lična karta još uvek na Gavrilovo ime. Ne znam ni kako da je promenim sad. Opet će da me hapse, jer nešto mutim.

DRENKA: Imaš dom, čekao te je toliko godina, metlu u ruke pa da počistiš malo... Znaš li nešto da radiš mala, jesi li krenula u školu?

DEVOJČICA: Nisam krenula, nisu hteli da me prime... znam da pevam, smišljam pesme u glavi i pevam ih dok smišljam, bez pisanja. Jednom se neki muzičar oduševio mojom pesmom i onda je uzeo i snimio i postao je poznat, a mene nikad nije pomenuo... Po celom gradu je njegova kutija (*pokazuje na glavu*) na bilbordima, često spavam u njihovoj blizini, pa ih pocepam ili zapalim he he.

ALIMP: Ako, ako, reci koji je da i ja zapalim koji.

DRENKA: Nemoj da sanjaš da budeš poznata.

DEVOJČICA: A ko ste vi? Hoćete li mi ispričati šta ste vi radili kad ste bili mali kao ja? Jeste li vi imali mačke?

ALIMP: A, a. Duga je priča, mnogo se zaboravilo...

DEVOJČICA: Vi nećete da pričate sa mnom...

ALIMP: Ne sećam se najbolje. Nisam došao još do detinjstva da ga se setim.

DRENKA: Ispričaće ti čika Alimp čim dođemo u kuću. Hajdemo.

DEVOJČICA (*veselo skakuće*): Ha, gospodin se zove Alimp, a zove se i Gavriilo, kako može da ima dva imena, hoću i ja da imam dva imena... (*odlaze, a Javor i Plemić dolaze*)

JAVOR: Jesi li zapisao? Piši, naslov „Ludi Gavriilo i njegova još luđa žena“ jesam li te naučio da pišeš ko čovek... Šta to držiš u ruci?

PLEMIĆ: Knjiga o Alimpu. Štampana je za svaku kuću u našem gradu, i to u tvojoj štampariji, o trošku štamparije. Poslato je svakoj kući zajedno sa audio i video materijalima njegovog neuspelog likvidiranja. Kao što znaš, došla je novi sistem i nema više praštanja bivšim kadrovima. Lustracija, bato! Evo ti knjiga, čitaćeš u samici, da ti ne pričavam.

JAVOR: Šta pričaš, gavrane najcrnji?

PLEMIĆ: Lela je režirala predstavu i večeras je premijerno izvođenje.

JAVOR: Ko je pisao? Čuješ šta te pitam?

PLEMIĆ: Anonimni autor, kažu.

JAVOR: Izdao si me, balavče mali! Ja sam te učio da postaneš čovek, a ti si me izdao! Goreće to pozorište! Moram javiti Dragonu!

PLEMIĆ: Nestao je zajedno sa svojom porodicom. Pobegao je... Saznala se istina o njegovim i našim zlodelima i neko je to pogurao iz inostranstva da ispliva. Pobunila se vojska, policija, ma svi.. Sami smo. Stiže osveta na naša vrata.

JAVOR (*histerično se osvrće i govori pomalo u prekidima*): Ali ja nisam kriv, ništa loše nisam učinio. Radio sam za ovaj narod. Da se ljudi i zabavljaju i da budu bezbedni i rasterećeni od ludih i opakih misli! Ljudi, Dragona jurite, spletkario je u svoju korist i u korist svoje porodice, jok u moju. Ja se nisam ništa ogrebao, pogle prazni mi džepovi, ni dinara u njima. Ja sam samo novinar, običan novinar i običan pisac koji je pisao i izveštavao za dobrobit naše države, hej ljudi. Nisam pobegao, jer nisam kriv, evo me ovde sa vama rame uz rame! Plemiću, dokaži im da sam nevin! Plemiću, spusti pištolj, otkud tebi pištolj! Ne, to je olovka. Šta ti je to? Spusti to i dokaži im!

GLAS: *Čekamo senzacionalistički naslov „Pucaj, lovče!“, „Sad nas lažite“.*

KRAJ